

РЕШЕНИЕ

№ 38225

гр. София, 18.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69 състав, в
публично заседание на 12.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **8974** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.26, ал.12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), вр. чл. 145 – 178 от Административно - процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Р. М. (Р. М.), [дата на раждане], гражданка на Ислямска Република И., ЛНЧ [ЕГН], действаща лично и със съгласието на законния си представител М. А. (М. А.), [дата на раждане], гражданка Ислямска Република И., ЛНЧ [ЕГН], двете с адрес в [населено място], [улица], ап. 13, и със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап. 1, чрез адв. Л. В. Д. от САК, срещу Заповед № 513з-9385 от 06.08.2025 г. на началник отдел „Миграция“ – СДВР, с която ѝ е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България.

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ поради допуснати съществени процесуални нарушения, неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел. Твърди се нищожност на акта поради размяна на имената на адресата му, както и неправилно приложение на чл.26, ал.1, т.23, предл.2 от ЗЧРБ. Жалбоподателката посочва, че е приложила всички изискуеми документи към заявлението си по чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ, вкл. декларация за адрес, който е приет от административния орган при предходно заявление за предоставяне на право на продължително пребиваване. Сочи, че неправилно е извършена проверка на този адрес на 02.08.2025 г., въпреки, че след проверка в системата АИС – Граничен контрол длъжностните лица са установили, че на тази дата молителката не се намира в Република България. Навеждат се доводи за връзката на семейството на молителката със заявения административен адрес на недвижим имот, който е построен и се ползва от цялото семейство. Изложеното обезпечавало възможността органите за

административен контрол на чужденците да се свържат с членовете на семейството. Оспорва се възможността непрестанното на молителката на адреса да се установи чрез твърдения на „неидентифицирано“ лице, както и възможността това да стане чрез еднократно посещение на адреса. Визират се съществени процесуални нарушения при извършване на проверката – липса на данни кои служители са извършили проверката и идентификация на лицата, с които е проведен разговор, което обосновавало неустановяване на действителните факти по случая. Не били изискани и обяснения от жалбоподателката. Излагат се пространни съображения за противоречие на заповедта с целта на закона, вкл. с аргументи от чл.14, ал.1, т.3 от ППЗЧРБ, вр. чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ и чл.25, ал.1, т.5 от ЗЧРБ. Претендира се съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ. Не се претендират разноски.

Ответникът началник отдел „Миграция“ – СДВР оспорва жалбата в писмен отговор от 30.09.2025 г., чрез главен юрк. М. Г..

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не е спорно по делото, че жалбоподателката е подала заявление вх. № 103081 от 25.07.2025г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24, ал.1, т.13 от ЗЧРБ – като член на семейството на чужденец, получил разрешение за продължително или за постоянно пребиваване, както и на чужденец, получил международна закрила - когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство. Към заявлението са приложени следните документи: копие на страница със снимка на паспорт № Z97598799, валиден до 08.11.2028г. и положен печат за влизане в Република България, копие на разрешение за пребиваване в Република България с № RA0227764, валидно до 01.08.2025г., декларация за съгласие и издръжка от двамата родители, декларация за адрес: [населено място], [улица], ап. 13, превод на банково извлечение на сметка, издадено на 23.07.2025г. от Commercial Bank of Dubai, полица за медицинска застраховка валидна до 14.08.2026 г.

Установява се от Докладна записка рег. № 513р-82025 от 04.08.2025 г. на старши полицаи в група „А.“ на сектор „Незаконно миграция“ към отдел „Миграция“ – СДВР, че на 02.08.2025г., съвместно с МлПИ В. П. извършили проверка на адрес в [населено място], [улица], ап. 13. На място на адреса бил установен г-н М. А., който се представил като собственик на апартамента и заявил, че в момента живее на адреса със съпругата си, като също така имотът се обитава от още четири лица от ирански произход, които в момента не са в страната, едната от които е М. Р. Г-н М. А. уведомил проверяващите, че имотът е от 130 кв.м. и има сключен договор за наем, но в момента не може да го предостави. На място бил проведен е разговор с г-н Р. Д. от ап.14, който е заявил, че познава собственика М. А. и съпругата му, виждал е синът им А. да посещава адреса, но не е виждал други лица да пребивават на адреса.

Изготвено е Становище рег. № 513р-82868 от 05.08.2025 г. на началник СЗМ-ОМ-СДВР, с което е направено предложение за отказ по заявление вх. № 103081 от 25.07.2025г. Мотивите за това са констатациите от проверката на адреса на 02.08.2025 г. В допълнение, са извършени справки в информационните масиви на МВР, ползвани от отдел „Миграция“-СДВР, при които е установено, че М. Р. е влизала два пъти в Република България през предходната година, като първото е при подаване и получаване на предходното пребиваване и непосредствено след това е напуснала страната, а второто е на 25.07.2025г. - за подаване на настоящото заявлението за продължително пребиваване в Република България. От тези факти е формиран извод в документа, че чуждата гражданка не живее на адреса, което е прието за показателно, че предоставените данни за получаване право на пребиваване в Република България са неверни.

Издадена е оспорената Заповед № 513з-9385 от 06.08.2025 г. на началник отдел „Миграция“ – СДВР, с която на основание чл.26, ал.1, вр. чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България.

При така установените факти, СЪДЪТ обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспореният акт е връчен на адресата на 08.08.2025 г. Жалбата срещу него от 21.08.2025 г. е подадена в преклузивния срок по чл.149, ал.1 АПК, от легитимирано лице съгласно чл.147, ал.1 АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което и е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна по следните правни съображения:

При служебната проверка по чл.168, ал.1, вр. чл.146, т.1 от АПК съдът установи, че отказът е издаден от компетентен орган - началник на отдел "Миграция" - СДВР в съответствие с правомощията, делегирани му със Заповед № 513з-2396 от 24.03.2021 г. (л.81) на директора на СДВР, издадена на основание чл. 23, ал. 7 ЗЧРБ, и по силата на Заповед № 513з-5977 от 19.05.2025 г. на директора на СДВР, с която С. Т. С. е оправомощен да осъществява общото и непосредствено ръководство на отдел „Миграция“ – СДВР (л.52). Доводът на жалбоподателката за размяна на имената ѝ не може да доведе до нищожност на отказа, тъй като същата се идентифицира и с други индивидуализиращи белези.

Мотивите на заповедта следва да се считат за допълнени с тези на Становище рег. № 513р-82868 от 05.08.2025 г. на началник СЗМ-ОМ-СДВР с оглед направеното позоваване в нея и съобразно Тълкувателно решение № 16/1975 г. на ВС. Като правно основание за отказа е посочен чл.10, ал.1, т.23, предл. 2 от ЗЧРБ – чуждият гражданин е декларирал неверни данни. От фактическа страна, в становището и заповедта са описани идентични обстоятелства – чуждата гражданка не живее на адреса, което е показателно, че предоставените данни за получаване право на пребиваване в Република България са неверни. Противно на твърденията в жалбата, съдът приема, че така изложените мотиви съответстват на изискването по чл.59, ал.2, т.4 от АПК.

Независимо от изложеното, отказът е издаден при допуснати съществени процесуални нарушения, довели до неправилно приложение на закона и несъответствие с неговата цел – отменителни основания по чл.146, т.3-5 от АПК.

Съгласно чл.24, ал.2 от ЗБРБ за получаване на разрешение за продължително пребиваване лицата следва да имат осигурено жилище, задължителни здравни застраховки и осигуряване, достатъчни средства за издръжка, без да прибягват до системата за социално подпомагане, в размер не по-малък от минималната месечна заплата, минималната стипендия или минималната пенсия съгласно законодателството на Република България за срока на пребиваване. Спорът в случая е относно наличието на „осигурено жилище“. Според константната съдебна практика нито в ЗЧРБ, нито в ППЗЧРБ има изискване чужденецът да пребивава определен период от време без прекъсване на адреса, който е посочил в заявлението и на който има осигурено жилище. Достатъчно е към момента на получаване на разрешението той да разполага с реална възможност и да има годно правно основание да обитава жилището, за осигуряването, на което е представил доказателства. Изискването на „осигурено жилище“ по смисъла на чл.24, ал.2 от ЗЧРБ налагат проверка дали към момента на получаване на разрешението лицето има реалната възможност и годно правно основание да обитава жилището, за което представя доказателства. В този смисъл са Решение № 381 от 13.01.2016 г. по адм. д. № 8828/2015 г., VII отд. на ВАС, Решение № 3054 от 09.03.2021 г. по адм. д. № 928/2021 г., IV отд. на ВАС, Решение № 3036 от 24.03.2025 г. по адм. д. № 6599/2024 г., III отд. на ВАС, Решение № 5074 от 15.05.2025 г. по адм. д. № 10086/2024 г., III отд. на ВАС и др.

Към заявлението е приложена декларация с нотариална заверка на подписа на М. Т. Х. А.,

гражданин на И., [дата на раждане] , според която жилището в [населено място], [улица], ап. 13, е собственост на „МА БЕЛ ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ООД. Според приложен към жалбата нотариален акт № 107, т. 01, рег. № 1960, н.д. № 098 от 08.06.2010 г. „МА БЕЛ ИНТЕРНЕТЪНЪЛ“ ООД, чрез управителя си и представляващ Х. М. Т., [дата на раждане] , е закупил урегулиран поземлен имот в [населено място],[жк], с административен адрес [улица], съставляващ УПИ XIX-607, кв.210, по плана на [населено място], м. „жк Г. глава“.

Приложена е и таблица от 12.12.2014 г. на площите в жилищна сграда с офиси и подземен гараж в същия УПИ XIX-607, кв.210, по плана на [населено място], м. „жк Г. глава“, от която се установява наличие на ап.13 с площ от 119.50 кв.м.

Х. А. М. Т. е разпитан като свидетел по делото, при което установява, че преди 10-12 години построил на адреса в [населено място], [улица], жилищна кооперация, продал няколко апартамента, но запазил три за себе си, включително и за семейството на сина си, което всеки път, когато идва в България, отсяда на този адрес, в ап.13. Семейството на сина му го уведомило през м. август 2025 г. (в протокола за о.с.з. е допусната техническа грешка, като неправилно е посочена 2015 г.), че ще пътува за Испания, но всъщност пътували до Д. поради необходимост от лечение на съпругата. Нямало закономерност на пребиваването на семейството в България. Те често пътували както като представители на иранска фирма, така и поради болестта на майката. Всеки път, когато пребивавали в България, те били на този адрес.

Съдът кредитира показанията на свидетеля като житейски логични и съответни на писмените доказателства по делото. Не е спорно, че жалбоподателката е подала заявление на основание чл.24, ал.1, т.13 от ЗЧРБ – като член на семейството на чужденец, получил разрешение за продължително или за постоянно пребиваване, в случая по чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ, което обстоятелство е служебно известно на административния орган. От друга страна, към жалбата до съда е представена значителна медицинска документация относно тежко заболяване на майката М. А., [дата на раждане] , гражданка Ислямска Република И..

Не на последно място, служители на ОМ-СДВР са направили проверка в информационните масиви на МВР, при която са установили, че М. Р. е влизала два пъти в Република България през предходната година (би следвало да е 2024 г.), като първото посещение е за подаване и получаване на предходното пребиваване и непосредствено след това е напуснала страната, а второто е на 25.07.2025г. – за подаване на процесното заявление. Без да се държи сметка за неточностите в информацията (два пъти през предходната 2024 г., но са посочени едно посещение през 2024 г. и едно през 2025 г.) релевантно за настоящето производство е възможността за органа, да извлече служебно информация от информационните масиви на МВР, че към датата на проверката на 02.08.2025 г., Р. М. не се намира в Република България.

Тази информация от една страна обезсмисля посещение на адреса на 02.08.2025 г., а от друга страна – при него е събрана идентична информация от собственика на жилището и свидетел по делото Х. А. М. Т. – семейството на Р. М. в момента не е в България. Действително, събрана е информация и от друг съсед – от ап.14 Р. Д., че никога не е виждал семейството на адреса, която обаче, в конкретния случай, не указва на липса на „осигурено жилище“ по смисъла на чл.24, ал.2 от ЗЧРБ.

Това е така, тъй като административният орган е разполагал с информация относно пребиваването на чуждата гражданка в страната ни, както и, че е непълнолетна и член на семейството чужд гражданин - представител на чуждестранно търговско дружество по смисъла на чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ. Последното обстоятелство, както и медицинската документация относно майката М. А., придава достоверност на показанията на свидетеля и собственик на имота на посочения административен адрес, че семейството пътува често. Вместо това, при

посещението си на 02.08.2025 г. служителите на ОМ-СДВР не са се възползвали от възможността да посетят жилището, където са установяват вещи на заявителката или членове на семейството. Доверили са се на показания на съсед, които обаче са известни и от информацията на МВР относно пребиваването на семейството в страната ни.

При тези данни по делото според съда е дължим извод, че в нарушение на задълженията си по чл.34, ал.3 и чл.35 от АПК служителите на ОМ-СДВР не са се възползвали от всички процедурни възможности, които по чл.39 от АПК са изключително широко дефинирани, за събиране на доказателства относно релевантните по чл.24, ал.2 от ЗЧРБ обстоятелства, конкретно относно спорното наличие на „осигурено жилище“. Проверката за наличие на такова не включва единствено посещение, и то еднократно в летния сезон, на заявения адрес, но и събиране на всички допустими и относими доказателства. С липсата на проверка в жилището за наличие на лични вещи, с разрешение на собственика му, или с неуведомяването му, а поради това и с несъбирането на други доказателства относно наличие на реална възможност и годно правно основание за обитаване на жилището, случаят е останал неизяснен от фактическа страна – допуснато съществено процесуално нарушение – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.3 от АПК.

В противовес на приетото от административния орган, приложените към жалбата до съда писмени доказателства убедително и безпротиворечиво установяват връзка на цялото семейство с декларирания административен адрес, където семейството не е длъжно да пребивава постоянно. Тази връзка датира от 2010 г. и е доказана чрез предоставеното на други членове на семейството разрешение за продължително пребиваване. С оглед близката роднинска връзка със собственика на имот е нелогично очакването на административния орган същият да бъде предоставен на семейството на сина чрез договор за наем. Показанията на съседа касаят субективни възприятия и могат да се дължат на различни причини – негова трудова заетост и пребиваване на адреса. Ето защо и единствено на тяхна база не може да се приеме, че семейството на непълнолетната заявителка няма „осигурено жилище“, още по-малко, че е предоставила неверни данни при кандидатстването си за продължително пребиваване. Съобразно общото разпределение на доказателствената тежест в процеса по чл.170, ал.1 от АПК административният орган следва да установи фактическите основания, посочени в отказа, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. При недоказване на предоставянето на неверни данни относно наличието на „осигурено жилище“ е дължима отмяна на отказа и поради неговата материална незаконосъобразност – отменително основание по чл.146, т.4 от АПК.

Съгласно чл.6, ал.2 от АПК административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. Когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или за организации, прилагат се онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин се постига целта на закона (чл.6, ал.3 от АПК). Административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. (чл.6, ал.5 от АПК). При предоставените доказателства за тежко заболяване на майката на непълнолетната кандидатка, налагащо често и продължително пътуване в чужбина, отказът несъразмерно утежнява правата и интересите на детето и представлява превратно упражняване на власт в нарушение на чл.146, т.5 от АПК.

По изложените съображения оспорената заповед, като постановена при неправилно приложение на материалния закон, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона, се

явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК на жалбоподателят има право на разноси, но същият не е заявил искане за разноси, поради което такива не се присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 69-ти състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Р. М. (R. M.), [дата на раждане] , гражданка на Ислямска Република И., ЛНЧ [ЕГН], със съдебен адрес [населено място], [улица], ет.1, ап. 1, чрез адв. Л. В. Д. от САК, Заповед № 513з-9385 от 06.08.2025 г. на началник отдел „Миграция“ – СДВР, с която ѝ е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България.

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за произнасяне по заявление вх. № 103081 от 25.07.2025г. за предоставяне право на продължително пребиваване в Република България на основание чл. 24, ал.1, т.13 от ЗЧРБ на Р. М. (R. M.), [дата на раждане] , гражданка на Ислямска Република И., ЛНЧ [ЕГН].

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението му на страните.

СЪДИЯ: